

НАОДИНЦІ З СОВОЮ

Кошуків
Северин

АНТИТВІР2020

НАОДИНЦІ З СОВОЮ

Кошуков Северин

Зіжмаканий листок із диктантом лежав на підвіконні, і там на нього натрапила мама, котра мала за свій обов'язок прибирати у мене на столі, хоч я і намагався їй пояснити, що безлад – це відображення мого характеру, який формується, і вона своїми діями втручається в природний процес розвитку підлітка. – «Наодинці з совою? – недовірили -
во сказала вона, піднісши листок до очей. – Це про що?»

Тут треба сказати, що вчився я не дуже добре. Домашні завдання ще робив більш- -
менш, але в школі був неуважним і на уроках слухав абияк, а писав іще гірше, про -
пускаючи літери або, як у випадку із назвою диктанту, просто переплутавши їх. – Із собою!! Наодинці із собою!! Це те, про що я мрію! – заволав я, намагаючись забрати той прикрий листок і сподіваючись, що мама зрозуміє натяк і піде займатися своїми справами. Натомість вона міцно вхопила його і засміялася: «Ти впевнений? Може, ти написав якраз правильно і малася на увазі сова?»

Так у моєму житті з'явилася вона.

Того вечора я обережно вигравав у своїх друзів у нову комп'ютерну гру. Обережно – це ще дуже м'яко сказано, оскільки вигравав я добряче, однак не хотів дуже тішитися зі своїх переваг – друзів, як кажуть, «бомбило» від програшів, і мені зовсім не хотілося їх втрачати. З батьками у мене була домовленість: граю я в комп'ютерні ігри лише тричі на тиждень, вечорами. З приходом до міста карантину і всіляких обмежень, пов'язаних із виходом надвір та до школи, кількість вечорів зросла до чотирьох. З цього я неабияк тішився, справедливо міркуючи, що життєві негаразди у решти світу, очевидно, мали свій позитивний сенс саме для мене. Я відчутно покращив свої навички за рахунок додаткового часу і, власне, тепер насолоджувався наслідками. Перед сном, однак, у темному кутку я помітив невелику тінь.

Тішишся? – почув я негучний, хрипкий голос. Здрігнувшись від несподіванки, я заховав голову під ковдру.

Всім погано, а тобі від цього добре? – повторив голос ще більш хрипко і стривожено. Я шугнув рукою в кутку ліжка, де висіла моя шийна хустинка з минулорічного літнього табору. Не знаю, чому я її зберіг: хустинка як хустинка, та й табір був собі як табір, нічого особливого, ранні підйоми, похід на Піп Іван, карпатська багнюка, конкурси та змови проти сусіднього котеджу. Хустинка була вкрита написами від друзів, більшість із яких я з тих пір не чув і не бачив. Вона була аж абсолютно нічим не примітна, але якимось дивним чином додала мені впевненості. Зібгавши її в кулак, я потрохи виринав з-під ковдри. Тінь у кутку ледь ворухнулася. На мене війнуло мохом, корою, і ще якимось терпким духом, який я не міг ідентифікувати, але який, однак, якимось дивним чином мене стривожив. Я колись читав, що хоч ми далеко відійшли від первісного способу життя, однак в глибині нашої пам'яті ховаються рештки відчуттів наших предків, збирачів-мисливців. Істота в кутку, вочевидь, не оминала можливостей полювання, звідси і цей незвичний для міської кімнати дух. -

Ти хто? – наважився спитати я.

Я твоя сова, – прозвучало несподівано, оскільки ніякої сови у мене ніколи не було. Кота ми колись мали, на щастя, недовго, оскільки він мав за звичку чатувати під ліжком саме на мене, при кожній зручній нагоді вистрибував звідти і глибоко впинав у мене свої кігті. Мама казала, що він цивілізується з часом, однак коли він подер якісь її папери, кіт зник. Ми ніколи його не згадували, наче його й не було, хоча я чув, як бабуся часто випоминала мамі про нього, малюючи різні похмурі картини того, що могло статися з бідним котиком, коли він опинився на вулиці. Мама в таких випадках -

починала нервувати і гукала до бабусі, мовляв, «це ж ти його нам залишила на два тижні, а він жив у нас вже десять місяців і ти його й не збиралася забирати, то що ми мали робити?» Ще я мріяв про собаку, однак, ми не могли домовитися, якого саме цуценя ми заведемо. Справи дорослих мене ніколи дуже не цікавили, але у зв'язку із вибором собаки – як показало майбутнє, справою безнадійною – я зробив один корисний висновок: демократія – це зло, оскільки рішення ніколи не приймається. Все обговорюється до безкінечності, викопується та систематизується купа інформації, для ухвалення рішення збирається комісія, яка ніколи не може дійти згоди. Наш родинний комітет очолила мама, тато був залучений в якості консультанта (він був справжній консультант, оскільки собаки ніколи не мав, про домашніх улюбленців мав дуже приблизне уявлення і взагалі за професією був пожежник, як він сам говорив, хоча, як на мене, які пожежі можуть бути в його офісі, напханому купою людей, які завжди метушаться і кудись спізнюються?). Я ж права голосу не мав, і тому моя ідея завести мопса наштовхнулася на залізний аргумент мами, мовляв, господарі схожі на своїх собак, я не хочу, щоб мій син рохкав і плювався слиною. Мамі подобалися пси з якимись дивовижними назвами – вижла чи якась ксолоїтцукінтлі. Як виявилось, для таких собак треба більше простору, ніж наша квартира, навіть і з балконом. Коли це вплигло на поверхню, мама замовкла на тиждень і лише докірливо дивилася на тата. Заміський котедж із мисливськими угіддями нам не світив, зарплатні пожежника явно на це не вистачило б, а мамина зарплата майже повністю витрачалася на наші подорожі та її походи в гори, які ми дуже любили, оскільки з них вона поверталася щаслива, та, що найважливіше, поки її не було, ми вповні насолоджувалися свободою.

До дійсності мене повернуло гучне докірливе зітхання:

Ти тішишся? – повторив голос, – тішишся, коли всім недобре?

Відчувши нотки осуду, я посмілювався. З осудом я мав справу вже багато років, із того часу, як покинув грати на скрипці, не провчившись і двох тижнів.

Тішуся, а що? І взагалі, ти хто?

Я твоя сова! – зловісно проскрипів голос, – і, до речі, я пережила вже не одну епідемію. Там завжди були ті, хто втішалися, тому що їх оминула ця напасть. Пам'ятаю, ось у Флоренції...

Тут я згадав про Флоренцію. Минулого січня (не цього, вірусного, а ще докарантинного) ми вирушили на південь, щоб, як казала мама, долучитися до історії та мистецтва. Рим осяяв нас помаранчевим світлом зимового сонця та яскравою зеленню, музеї Ватикану проковтнули і викинули нас зі свого стравоходу разом із мільйоном туристів, ми проштовхалися до фонтану Треві, щоб зробити селфі, відстояли чергу в Колізей, а решту часу ми снідали, обідали та вечеряли в улюблених кафе й ресторанах в районі Монті, де ми мешкали, і Трастевере, тому що так заведено. Зате Флоренція зустріла нас мороком і коричневим смутком вузьких темних вулиць і бруківки, на якій приглушено відлунювали наші кроки. Одного разу я побачив тінь із довгоносою маскою і сказав мамі: дивися, ось це чума. Ми бродили напівпорожньою Уффіці (порожня то порожня, а от галерея музейна кав'ярня на широкій терасі була переповнена), сходили до монастиря Санта Кроче, і решту часу ми їли – найчастіше лазанью і найчастіше у ресторанчику, який скромно йменував себе останнім притулком флорентійських гвельфів.

Я там був, – чомусь пошепки сказав я сові. – Там все вже було чудово.

Чудово було минулого року. Тепер усе інакше. Люди повернулися до вічного – зло вісно змахнула крилом тінь. – Нема лазаньї в ресторані, – Я відчув мурашки по спині: звідки сова знає про мою улюблену лазанью?

Всі зачинилися вдома. А дехто, як шістсот років тому, можливо, за містом, новий

декамерон пише. А ти тут сидиш, тішишся.

А що мені робити? – спитав я сову, оскільки відчув деякий страх до її здібностей дізнаватися певні особисті подробиці мого життя.

Знаєш Анастасію Романівну?

Яку ще Анастасію Романівну?

Сусідка твоя. Бабця з першого поверху. З початку карантину, вже два тижні, вона не виходить. Сходи спитай, чи їй чогось треба.

Тут я не витримав: – Прямо зараз сходити? Вночі? І взагалі, чого ти від мене хочеш?

Я ж сказала, я твоя сова. Давно не бачилися. У світі хаос, а ти в ігри граєш. Уроки через раз робиш. І не думаєш про інших.

Уранці я приніс Анастасії Романівні хліб і фрукти, трохи молока і шоколад. Бабця довго здивовано дивилася на мене і потім усміхнулася: сам надумав прийти і допомогти?

Ні, – чесно сказав я. – Мені сова сказала. Тут бабця нахмурилася, вихопила пакунок у мене з рук і зачинила двері просто перед моїм носом. Я обурено постояв перед дверима, потім зрозумів, що вона, напевне, подумала, що я так по-дурному жартую, і пішов нагору.

Упродовж наступних тижнів я декілька разів дзвонив однокласниці, щоб дізнатися про її хворого молодшого брата. Ходив до Анастасії Романівни, Теодори Філіппівни та Івана Миколайовича з п'ятого поверху (я й не знав, що у нас стільки людей старшого віку не вибираються з квартир). Був у бабусі, ми сиділи чемно і дистанційовано на дитячому майданчику біля її багатоповерхівки та усміхалися самими очима над масками. На комп'ютері я все одно грав. Сова від мене так і не відчепилася, вимагала більше гарних (на її, совіну, думку!) справ, і, гадаю, не відчепиться від мене, поки я за час карантину не напишу роман чи повість, чи, принаймні, коротку оповідь про неї на трьох сторінках. За час її нещодавньої відсутності (вона сказала, що літала до Штатів подивитися, чи люди там достатньо чуйно ставляться один до одного, я впевнений, що вона трохи прибріхує, оскільки яка сова перелетить через океан?) – я спершу зрадів, що ніхто не нависає і не вказує, що мені робити. Грав щовечора, виграв усі дрібні турніри, спав донесхочу, посуд не мив, жив повним життям. Однак за декілька днів відчув дивну порожнечу і вже з нетерпінням чекав на знайому тінь. Тому й сів написати про неї, хоча відчуваю, що історія лише тільки починається.